

# Паниум — числото единадесет единадесет

## *Единадесет, единадесет: Пророческото свидетелство на Даниил и Откровение*

Jeff Pippenger

2025-08-09

За мен бе дълъг процесът да достигна до този етап в изследването на Паниум, а заглавието „Единадесет, единадесет“ има за цел да подчертае, че Лъвът от Юдовото племе е съгласувал както книгата на Даниил, така и книгата Откровение, за да изложи вътрешните и външните линии на историята на запечатването на Божия народ в единадесетата глава и единадесетия стих. Точно преди края на благодатното време се дава заповед да бъде разпечатано пророчеството в Откровение, което бе запечатано до времето, когато вътрешните и външните пророчески истории, представени от двете линии на единадесет—единадесет, откривани в книгите на Даниил и Откровение, станаха настояща истина.

И ми каза: Не запечатвай думите на пророчеството на тази книга, защото времето е близо. Който върши неправда, нека върши неправда още; и който е нечист, нека бъде нечист още; и който е праведен, нека върши правда още; и който е свят, нека бъде свят още. Откровение 22:10, 11.

„Времето е близо“ непосредствено преди края на изпитателното време, и „времето е близо“, когато „Откровението на Исус Христос“ е разпечатано.

Откровението на Исус Христос, което Бог Му даде, за да покаже на слугите Си онова, което трябва скоро да стане; и Той го изпрати и го яви чрез Своя ангел на Своя слуга Иоан: който засвидетелства Божието слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко, което видя. Блажен е онзи, който чете, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо. Откровение 1:1–3.

Когато Лъвът от Юдовото племе разпечатва „Откровението на Исус Христос“, както Той прави от идването на вестта на Среднощния вик през юли 2023 година, това разпечатване включва и откровението, че Той е „Палмони“, Чудният Изчислител, или Изчислителят на тайните. Неспособността да се приеме тази истина означава провал в изпитателния процес, чрез който се запечатват сто четиридесет и четирите хиляди.

Аз наистина ви кръщавам с вода за покаяние; но Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, на Когото не съм достоен да нося обувката; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън; в ръката Си държи лопатата и ще очисти напълно гумното Си, и ще събере житото Си в житницата; а плявата ще изгори с неугасим огън. Матей 3:11, 12.

„Колко скоро ще започне този пречистващ процес, не мога да кажа, но той няма да бъде дълго отлаган. Онзи, чиято лопата е в ръката Му, ще очисти Своя храм от неговото морално осквернение. Той напълно ще очисти гумното Си.“ Свидетелства към проповедниците, 372, 373.

Пророческите линии, които отъждествяват времето на запечатването като пророчески изпитателен процес, са повече от изобилни. Ясно е, че този изпитателен процес се основава върху способността и пригодността на изследователя да прилага правилната или неправилната методология при изучаването на Божието пророческо Слово. Тази истина също така е изобилно изложена във вдъхновения запис.

А на тези четирима юноши Бог даде знание и умение във всяко учение и мъдрост; а Даниил имаше разумение за всякакви видения и сънища. И в края на дните, за които царят беше казал да ги доведат, началникът на скопците ги доведе пред Навуходоносор. И царят разговаря с тях; и между всички тях не се намери никой като Даниил, Анания, Мисаил и Азария; затова те стояха пред царя. И във всяка работа на мъдрост и разумение, за която царят ги разпитваше, ги намери десет пъти по-добри от всички вълхви и звездочетци, които бяха в цялото му царство. Даниил 1:17–20.

Първостепенно правило на пророческото тълкуване е, че истината се установява въз основа на свидетелството на двама, и онези, които не успяват да имат доверие в този принцип, сами се поставят в положение на провал. Елемент от процеса на изпитване по време на запечатването включва разпознаването на връзката между вътрешните и външните истории, представени в единадесета глава и единадесети стих от Даниил и Йоан.

„Откровение е запечатана книга, но същевременно е и отворена книга. То описва чудни събития, които предстои да се случат в последните дни от историята на тази земя. Поученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея е подхваната същата линия на пророчество, както и в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като по този начин показва, че на тях трябва да се отдаде значение. Господ не повтаря неща, които не са от голяма важност.“ Manuscript Releases, том 9, стр. 8.

Книгите на Даниил и Откровение представляват двама свидетели, а сто четиридесет и четирите хиляди са представени като двама свидетели в единадесета глава на Откровение. В единадесети стих на главата двамата свидетели, представени от Илия и Моисей, биват възкресени, както са предобразени и чрез Йоан в кипящото масло, и чрез Даниил в рова с лъвовете. Сто четиридесет и четирите хиляди са представени от Даниил и Йоан, а също и от Илия и Моисей. За да успее в процеса на изпитване, който произвежда сто четиридесет и четирите хиляди, един ученик трябва да разбира, че истината се утвърждава върху двама свидетели, и че книгите на Даниил и Откровение представляват двама свидетели, и че сто четиридесет и четирите хиляди са били предобразени като Илия и Моисей, а също и като Даниил и Йоан.

Тези истини са само кратка извадка от пророческите истини, свързани с вътрешната и външната история, представени чрез „единадесет, единадесет“ както в Даниил, така и в Откровение. Като Палмони, Христос ръководеше съгласуването на двата пасажа, а също и това, че единадесет плюс единадесет прави двадесет и две, което от своя страна е десятък, или една десета, от двеста и двадесет, което е символ на съчетаването на божествеността с човечността. Палмони установи въз основа на повече от двама свидетели, че „двеста и двадесет“ представлява съчетаването на божествеността и човечността, което от своя страна

е описание на възплъщението на Христос, когато Той прие върху Себе Си паднала плът. Постъпвайки така, Той даде пример на човечеството, че ако хората са готови да изпълнят изискванията на евангелието, Христос е готов да съчетае Своята божественост с нашата човечност. Следователно божествеността и човечността са двама свидетели.

„Откровението на Исус Христос“, което се разкрива непосредствено преди да се затвори времето на благодатта, включва и това, че Исус е „Словото“ Божие.

В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. То в началото беше у Бога. Всичко чрез Него стана; и без Него не е станало нищо от онова, което е станало. В Него беше животът; и животът беше светлината на човеците. И светлината свети в тъмнината; а тъмнината не я обзе. Йоан 1:1–5.

Библията е „Словото“ Божие, което, както Христос представлява съчетанието на божественото с човешкото. Библията представлява двамата свидетели на Стария и Новия завет, които са също и Моисей и Илия в единадесетата глава на Откровение.

„Относно двамата свидетели пророкът по-нататък заявява: „Това са двете маслиненни дървета и двата светилника, които стоят пред Бога на земята.“ „Твоето слово — каза псалмистът — е светило на нозете ми и виделина на пътеката ми.“ Откровение 11:4; Псалм 119:105. Двамата свидетели представляват Писанията на Стария и Новия завет.“ Великата борба, 267.

Двамата свидетели са двете маслинови дървета, двата светилника и Старият и Новият завет, които в пасажа са представени като „Твоето слово“. „Откровението на Исус Христос“, което бива разпечатано от Лъва от Юдовото племе непосредствено преди края на благодатното време, е „последното увеличение на знанието“, което изпитва онези, които са кандидати да бъдат от сто четиридесет и четирите хиляди. „Последното увеличение на знанието“ е също и вестта на Среднощния вик в притчата за десетте девици.

„Тогава аз отговорих и му рекох: Какви са тези две маслини отдясно на светилника и отляво му? И пак отговорих и му рекох: Какви са тези две маслиненни клонки, които чрез двете златни тръби изливат от себе си златното масло? А той ми отговори и рече: Не знаеш ли какви са те? И аз рекох: Не, господарю мой. Тогава той рече: Това са двамата помазани, които стоят пред Господа на цялата земя. Захария 4:11–14. Те изливат себе си в златните съдове, които представят сърцата на живите Божии вестители, които носят словото Господне на народа с предупреждения и увещания. Самото Слово трябва да бъде, както е представено, златното масло, изливано от двете маслини, които стоят пред Господа на цялата земя. Това е кръщението със Светия Дух и с огън. То ще отвори душата на невярващите за убеждение. Нуждите на душата могат да бъдат посрещнати единствено чрез действието на Светия Божий Дух. Човек сам от себе си не може да направи нищо, за да удовлетвори копнежите и да откликне на стремежите на сърцето.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1180.

Божие Слово е както Библията, така и Христос, и Библията и Христос представляват двама свидетели, както и сто четиридесет и четирите хиляди. Двамата свидетели на свой ред

представляват съчетание на божественост с човечност. Те също така представляват вътрешни и външни пророчески истории. Като свидетели те дадоха доказателство, че божествеността, съчетана с човечност, не съгрешава. Те представляват и връзката между божествеността и човечността. Независимо дали става дума за стълба, проводник, тръби, ангели или който и да е от другите символи на комуникационната връзка между Бога и човека, вестта, предавана на човека, винаги е живот или смърт.

„Помазаните, стоящи пред Господа на цялата земя, заемат положението, което някога бе дадено на Сатана като засеняващ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, с която Бог поддържа светилниците на вярващите снабдени, за да не трептят и да не угаснат. Ако това свято масло не се изливаше от небето чрез вестите на Божия Дух, силите на злото биха имали пълен контрол над хората.

„Бог бива обезчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предадено на онези, които са в тъмнина. Когато прозвучи призивът: „Ето, младоженецът идва; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели свято масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, както неразумните девизи, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в самите себе си силата да получат маслото и животът им е погубен. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както направи Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще ни бъде предадено. „Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чеда светят като светила в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Изливането на Светия Дух настъпва по време на вътрешните и външните истории, отбелязани от Даниил и Откровение 11:11. Има „поне“ четири пророчески образа, представени в единадесети и дванадесети стих на единадесета глава от Даниил, които трябва да бъдат разпознати. Има също и четири, които трябва да бъдат разпознати в стихове тринадесети до петнадесети, и четири в шестнадесети стих. Ние сега живеем именно в тази история, затова за нас, като изследователи на пророчествата, е наложително да установим кои са символичните образи в стихове единадесети до шестнадесети, защото те представят една пророческа линия, която обхваща скритата история на четиридесети стих от същата глава.

Изглежда също уместно да се установи кои личности са представени в историята на четиридесети стих, която се разпечатва от 1989 година насам.

И той каза: Иди си, Данииле, защото думите са затворени и запечатани до времето на края. Мнозина ще се очистят, ще се убелят и ще бъдат изпитани; а нечестивите ще вършат нечестие; и никой от нечестивите няма да разбере; но мъдрите ще разберат. Даниил 12:9, 10.

Четиридесети стих започва при времето на края през 1798 година, когато Наполеон от Франция отвежда папата в плен. Оправданието на Наполеон се основаваше на нарушения Толентински договор от 1797 година. Битката между Наполеон и папата вече бе предобразена в историята, която изпълни стихове шести и седми от единадесета глава на Даниил. Нарушеният брачен договор и поражението на северния цар от южния цар в изпълнение на стихове шести и седми се повториха в историята от 1798 година и, чрез това, представляват предсказанието на Божието Слово в стихове шести и седми и изпълнението на тези стихове в началото на войната между Птолемей Филадельф, втория цар на Египет, и Антиох Теос, третия цар на Сирия. Птолемей представляваше южния цар, а Антиох представляваше северния цар.

Предсказанието на стиховете, съпоставено с изпълнението на това предсказание в историята на Птолемей и Антиох — която от своя страна е предобразявала — както и историята на Наполеон и папата през 1798 година, предоставя три линии, които предобразяват историята на Путин и Зеленски в единадесети и дванадесети стих. Следователно разбирането, че времето на края през 1798 година представлява историята на Наполеон и папата, е непълно, ако завършва дотам. Трябва да разберем какво предсказват шести и седми стих относно Наполеон и папата, а също и какво поучава историята на Птолемей и Антиох за същия този период. Когато разберем тези линии на истината, тогава можем да разберем, че тези предишни исторически изпълнения посочват началната история на четиридесети стих, и по този начин те посочват също и завършека на четиридесети стих, когато Путин, който е бил предобразен от Наполеон и Птолемей — Путин, който е бил предсказан в шести и седми стих — изпълнява единадесети и дванадесети стих.

Едно важно наблюдение относно пророческата връзка между змея и звяра, както Йоан би ги определил, или както Даниил би ги представил като „всекидневната и мерзостта на запустението“, е, че те са пророчески твърде сходни. Йоан го казва така.

И те се поклониха на змея, който даде власт на звяра; и се поклониха на звяра, казвайки: Кой е като звяра? и кой е способен да воюва с него? Откровение 13:4.

Да се покланяш на змея означава да се покланяш на звяра, защото и двата представляват религията на езичеството. Подобно на Йоан, Даниил използва „малкия рог“ от Даниил, глава осма, стихове девети до дванадесети, за да представи както езическия, така и папския Рим, макар ясно да разграничава двата, като обозначава малкия рог на езическия Рим в мъжки род, а малкия рог на папския Рим — в женски род. В глава седма Даниил определя езическия Рим като „различен“ от царствата преди него, а по-нататък Даниил посочва, че и папският Рим е бил „различен“. Рим, било езически, било папски, е различен. Мъжкият символ на Рим, представящ езическия Рим, се поддържа чрез Ахав и Ирод. И двамата бяха в брак със символи на папството. Жената е църковничество, а мъжът е държавничество; следователно на пророческо равнище, когато Божието Слово говори за мъж и жена, които стават едно, то потвърждава действителността, че езическият Рим и папският Рим са много сходни в пророчески смисъл, защото са една плът.

Отношението на Франция към папството през 1798 г. предобразява отношението на Съединените щати към папството, когато десетте царе изгорят Рим с огън и изядат плътта ѝ.

И десетте рога, които видях върху звяра, те ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще изядат плътта ѝ, и ще я изгорят с огън. Откровение 17:16.

Отношението на Франция към папството, когато тя постави папството на власт през 538 г., е прообраз на делото на Съединените щати при изцеляването на смъртоносна рана на папството в скоро идващия неделен закон.

И видях друг звяръ, който излизаше от земята; и имаше два рога, подобни на агнешки, а говореше като змей. И той упражнява цялата власт на първия звяръ пред него и прави така, че земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяръ, чиято смъртоносна рана бе изцелена. И върши големи знамения, така че дори огън сваля от небето на земята пред очите на хората, и мами живеещите на земята чрез онези чудеса, които му бе дадено да извършва пред звяра; като казва на живеещите на земята да направят образ на звяра, който имаше раната от меч и оживя. Откровение 13:11–14.

„времето на края“ през 1798 г., в изпълнение на четиридесети стих, посочва, че духовният цар на север е отстранен от духовния цар на юг. Тази пророческа история е заключителната история на хиляда двеста и шестдесетте години на папското управление и следователно пророческите характеристики на началото на тази пророческа история са представени в нейния край. През 538 г. четвъртото царство от библейското пророчество отстъпва място на петото царство от библейското пророчество, а през 1798 г. петото царство от библейското пророчество отстъпва място на шестото царство от библейското пророчество.

538 е също и средна пътна маркировка на проклятието на „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава срещу северното царство Израил, което започна през 723 г. пр. Хр., когато Асирия отведе Ефрем в плен. Следователно 1798 г. притежава не само пророческите характеристики на 538 г., но и на 723 г. пр. Хр. През 723 г. пр. Хр. десетте племена на Израил бяха повалени от Асирия, а хиляда двеста и шестдесет години по-късно, през 538 г., езическият Рим бе повален от папския Рим, който на свой ред бе повален от Франция през 1798 г. при завършека на „седемте времена“.

През 1798 г. Франция, царят на юга, свали папството от престола. През 538 г. Франция, първостепенният символ на разпадането на езическия Рим на десет царства, постави папството на престола. При неделния закон Съединените щати повтарят ролята на Франция през 538 г., а когато десетте царе изгорят папството с огън и изядат плътта му, Съединените щати повтарят ролята на Франция през 1798 г.

Съдът на „седем времена“ срещу северното и южното царство на Израил бе осъществен чрез царства, които излязоха от север.

Израил е разпръсната овца; лъвовете го прогониха: най-напред го погълна асирийският цар; а накрая този Навуходоносор, царят на Вавилон, строши костите му. Еремия 50:17.

Асирия излезе от север и покори десетте племена през 723 г. пр. Хр., а Вавилон отведе Юда в плен през 677 г. пр. Хр. Макар Израил да беше северното царство по отношение на Юда, все пак и двете царства бяха покорени от врагове от север, като по този начин и Израил, и Юда станаха южни царства по отношение на врага, който ги отведе в плен. 723 г. пр. Хр. представлява царя на север, който покорява едно южно десеторно царство. 538 г. представлява преход от езичество към папство, а също и северно царство, което покорява едно десеторно царство. 1798 г. представлява северен цар, победен от южен цар, който представлява едно десеторно царство.

И в същия час стана голямо земетресение, и десетата част от града падна; и в земетресението бяха избити седем хиляди души; а останалите се уплашиха и отдадоха слава на небесния Бог. Откровение 11:13.

Периодът на преход, свързан с 538 г., когато Рим се промени от езически в папски, е също и промяната в осма глава на Данииел от мъжки към женски род, което символично е преход от държавническо управление към църковно управление. Пророчеството за „седем времена“ носи белега на „истината“, защото първата буква (723 пр. Хр.) онагледява двадесет и втората и последна буква от еврейската азбука (1798), докато тринадесетата и средна буква представя бунта (538). Данииел посочва, че „престъплението“, символизирано чрез израза „престъплението на запустението“, е съчетанието на църква и държава, като църквата владее това отношение. Това „престъпление“ представлява 538 г., която е средната и метафорично тринадесетата буква от трите основни ориентира в периода на седемте времена срещу десетте северни племена на Израил.

През 1798 година, в „времето на края“, както е изложено в четиридесети стих на единадесета глава от книгата на Данаил, атеистична Франция, царят на юга, нанесе смъртоносна рана на папството, царя на севера. През 1989 година папството отвърна на удара срещу атеистичния цар на юга, който тогава вече бе станал Съветският съюз. Ответният удар включваше таен съюз между Съединените щати и Ватикана. Помитането на Съветския съюз през 1989 година довежда до завършек записаното пророческо послание на четиридесети стих, а следващият стих, четиридесет и първи, представлява неделния закон в Съединените щати. Следователно, от разпадането на Съветския съюз през 1989 година до неделния закон в следващия стих ние живеем в скритата история на четиридесети стих.

Четиридесети стих започва с това, че посочва един южен и един северен цар през 1798 г., а след това през 1989 г. — един южен и един северен цар, както и трета сила, представена чрез колесниците, корабите и конниците.

И във времето на края южният цар ще го нападне; а северният цар ще се устреми против него като вихрушка, с колесници, с конници и с много кораби; и ще навлезе в страните, ще ги залее и ще премине. Данииел 11:40.

В „времето на края“ през 1798 г. един буквален генерал на Наполеон влезе във Ватикана и буквално отведе папата и го хвърли в затвор. През 1989 г. се осъществи възмездие за 1798 г. Между 1798 и 1989 г. в историята се извършиха пророчески преходи, които е важно да

бъдат отбелязани. Атеистична Франция, южният цар в периода около 1798 г., беше първият духовен южен цар, а Русия на Путин е определена да бъде последният. Франция е представена в Откровение 11, което Сестра Уайт пряко определя като атеистична Франция. Един от двата символа, които обозначават Франция в единадесета глава, е Египет, който Сестра Уайт определя като символ на атеизма. В главата звярът, който възлиза от бездънната пропаст, беше атеизмът, който навлезе в историята през този период.

Атеизмът навлиза в историята, започвайки с Франция в периода около 1798 година, а до 1989 година духовният цар на атеизма е станал Съветският съюз. Помитането на Съветския съюз през 1989 година, в изпълнение на таен съюз между папа Йоан Павел II и Роналд Рейгън, е било предобразено в десети стих на единадесета глава от книгата на Даниил; а второ свидетелство за десети стих се намира в Исайевия пасаж за двете проклетия от две хиляди петстотин и двадесет години срещу северното и южното царство на Израил, както е изложено в глави седма до единадесета.

Следователно 1989 година се превръща в отправната точка за разрешаването на пророческите загадки на последните дни. Именно тогава четиридесети стих бе разпечатан. Сега може да се разпознае, че четиридесети стих започва през 1798 година и завършва с неделния закон от четиридесет и първи стих.

При неделния закон Съединените щати ще проговорят като змей и ще завършат своето управление като шестото царство на библейското пророчество. Те започнаха времето на своето царуване през 1798 г., когато петото царство получи смъртоносна рана. През 1798 г. Съединените щати приеха Законите за чужденците и за подстрекателството, като по този начин предобразиха края на шестото царство още в самото му начало. Следователно четиридесети стих представлява историята на Съединените щати като шестото царство на библейското пророчество.

1798 е първата буква от еврейската азбука, неделният закон е двадесет и втората и последна буква от еврейската азбука, а 1989 е междинният ориентир, който представлява бунта, символизиран с числото тринадесет и с тринадесетата буква от еврейската азбука. 1989 представлява бунта на тайния съюз на Рейгън с антихриста от библейското пророчество. 1989 въвежда първия от последните осем президенти, които управляват през период на нарастващ бунт срещу Конституцията. 1989 започна процес на изпитване сред адвентистите от седмия ден, предназначен да произведе две категории поклонници. Верните са малцината, неверните са мнозинството. 1989 представлява централния ориентир на стих четиридесет и представлява бунта, символизиран от тринадесетата буква. Стих четиридесет носи белега на „истината“.

Четиридесети стих представя северния и южния цар, които в историята в края на стиха са различни. Той представя и Съединените щати, които според Йоан са лъжепророкът, който действа заедно със змея и звяра, за да поведе света към Армагедон. Южният цар в четиридесети стих е змеят, северният цар е звярът; колесниците, корабите и конниците са лъжепророкът. Изпълнението на четиридесети стих през 1989 г. става важен пророчески

белег за разбирането на стихове единадесети до петнадесети. Ако не сте прави относно 1989 г., не можете логически да сте прави относно историята, в която се намираме днес.

От 1989 г. до неделния закон в стихове десети до петнадесети са представени три войни чрез посредници в полза на папството. Тези стихове трябва да се разглеждат като една непрекъсната история, защото същият „Антиох Велики“ се открива в трите битки, представени в историческото изпълнение на стихове десети до петнадесети.

И трите битки са една пророческа линия, защото Антиох Магнус присъстваше във всяка от трите битки. Стих десети и Исаия 8:8 дават двама свидетели за изпълнението на стих четиридесети през 1989 г. Стих четиридесети е отправната точка в стих десети и в Исаия 8:8. „Колесниците, корабите и конниците“ представляват двата рога на земния звяр в тринадесета глава на Откровение. В края, когато Съединените щати „говорят като змей“, двата рога вече не са републиканизмът и протестантизмът. По това време тъй наречените протестанти ще се съединят с католицизма, а конституционната република ще бъде преобразена в диктатура. През този период двата рога на земния звяр ще бъдат икономическа и военна сила. В тринадесета глава на Откровение Съединените щати принуждават света да приеме белега на звяра, за да купува и продава, а също и под заплахата от смърт. Тези два рога са Данииловите „кораби“, представляващи икономическа мощ, и неговите „конници и колесници“, представляващи военна сила.

1989 установява, че при прилагането на историческото изпълнение на битките при Рафия и Паниум в стихове единадесет до петнадесет трябва да се използва същата пророческа методология, която бе приложена, за да се разбере 1989 година и разпадането на Съветския съюз, защото Антиох Магнус бе представен и в трите битки, описани в стихове десет до петнадесет. Антиох представлява силата на колесници, кораби и конници, която през 1989 година беше Роналд Рейгън, първият от осем президенти, от които последният беше и шестият, и сега е осмият, който е от седемте.

Според Исаия двадесет и трета глава папската власт (блудницата, която блудства с земните царе) щеше да бъде скрита по време на управлението на Съединените щати като шестото царство на библейското пророчество. През 1989 г. Съединените щати, които бяха предобразени чрез Антиох Велики, бяха действащата чрез пълномощие сила на папството в неговата война срещу звяра на атеизма, който му нанесе смъртоносна рана през 1798 г.

Трите битки от десети до петнадесети стих представляват война между северния цар, който като скритата тирска блудница използва пълномощни сили, докато се придвижва към възстановяването на своята власт и към поражението на царя на атеизма — южния цар. Историческите изпълнения на трите битки от стихове десети до петнадесети ни поучават, че в първата и в последната битка Антиох Велики победи, а в средната битка той загуби. Пророческите характеристики на годините около 1989 г. — на Роналд Рейгън, заедно с папа Йоан Павел II, и разпадането на Съветския съюз — ще имат съответствие в последната от трите битки, защото тези стихове са онова, което бива разпечатано непосредствено преди да приключи благодатното време. Както четиридесети стих бе разпечатан през 1798 г., а после

отново през 1989 г., така и този стих бе разпечатан в края, започвайки от юли 2023 г.

Откровението на Исус Христос се разпечатва непосредствено преди да се затвори благодатното време и то включва върховната истина, че Исус е Първият и Последният, и като такъв винаги илюстрира края чрез началото. Благодатното време за адвентизма се затваря при неделния закон, а непосредствено преди затварянето на благодатното време Откровението на Исус Христос се разпечатва. Вестта, която завършва при затворената врата на неделния закон, е вестта на Среднощния вик, която доведе до затворената врата на 22 октомври 1844 г. в милеритската история. Разпечатването през 1798 г. в началото на четиридесети стих, което е също и началото на Съединените щати като шестото царство на библейското пророчество, предобрази разпечатването през 1989 г. в средата на четиридесети стих и началото на прогресивния край на Съединените щати. Разпечатването през 1798 г., което предобрази 1989 г., представлява двама свидетели за разпечатването на вестта на Среднощния вик през 2023 г. Тази линия, с трите си ориентира — 1798, 1989 и 2023 — определя вътрешното дело на очистване на десетте девици и външната линия на шестото царство на библейското пророчество.

Битката, изложена в стих единадесети, която се изпълни при битката при Рафиа, когато Антиох беше победен от Птолемей, представлява поражение на папската прокси-сила, която в настоящата битка е представена от нацистите на Украйна, съюзени със западноевропейските глобалистки нации, които съставляват ЕС, НАТО и действат в пълен синхрон с политическите и икономическите глобалисти на Организацията на обединените нации. Ако Антиох Велики е бил и в трите битки и представлява папската прокси-сила срещу южния цар, как тогава това може да бъде Съединените щати през 1989 година, след това украинците, както са предобразени от битката при Рафиа, а после отново Съединените щати при битката при Панийум? Стих десети е ключът към стихове единадесети до петнадесети, защото неговото изпълнение през 1989 година предоставя илюстрация на пророческите характеристики на първата от трите прокси-войни. Какво е пророческото основание да се отъждествява Антиох с папската прокси-сила, а Съединените щати да не се прилагат към всяка от трите битки?

В историята на украинската война, която е била предобразена чрез битката при Рафиа, Съединените щати използваша украинските нацисти като своя прокси сила именно в същата тази история, в която те формират образ на папството — силата, която винаги и единствено използва прокси сили, за да върши чрез тях своето мръсно дело.

За да се отговори на въпроса за пълномощните сили в стихове десети до петнадесети, е необходимо пророческо изследване на характеристиките на Антиох като символ. Войните на диадохите бяха поредица от конфликти от 323–281 г. пр. Хр. между диадохите (гръцки: „наследници“) — генералите и наследниците на Александър Велики, които се бореха за контрол над неговата обширна империя след смъртта му през 323 г. пр. Хр. Първият Антиох беше Антиох I Сотер, син на Селевк I Никатор, един от диадохите (наследниците) на Александър, който основа Селевкидската империя.

Името Антиох може да се разбира като означаващо онзи, който стои на мястото на друг, за да поддържа. Антиох е символ на Рим, а папският Рим е антихристът, който притежава символика, подобна на тази на Антиох. Името Антиох е представляло сина на основателя на Селевкидската империя и в този смисъл Антиох е стоял на мястото на баща си, стоял е като негов заместник. Сестра Уайт определя както Сатана, така и папата като антихриста и заявява, че папата е представителят на Сатана на земята. То се е превърнало в видимо династическо име в Селевкидската империя, отчасти поради връзката му с Антиох I Сотер и с град Антиохия, наречен на името или на бащата, или на сина на Селевк I. Папата е заместникът на Сатана, а символично името Антиох представлява заместник на неговия баща, основателя на северното царство, който е установил столицата му във Вавилон.

След смъртта на Александър Велики през 323 г. пр. Хр. неговата империя се разпадна между диадохите (наследниците). При Вавилонското разпределение (323 г. пр. Хр.) Селевк първоначално бе назначен за командир на конницата на хетайрите (престижен военен пост) под началството на Пердика, регент на империята на Александър. До 321 г. пр. Хр. Селевк бе назначен за сатрап (управител) на Вавилония при Трипарадиското разпределение, след смъртта на Пердика и по-нататъшни преговори между диадохите. През 316 г. пр. Хр. Антигон I Монофталм, друг диадох, принуди Селевк да избяга от Вавилон поради нарастващото могъщество на Антигон. Селевк потърси убежище при Птолемей I Сотер в Египет. През 312 г. пр. Хр. Селевк се завърна във Вавилон с малка войска, предоставена от Птолемей. Той разгроми силите на Антигон и си върна Вавилон, с което положи основата на своята власт. Това събитие често се счита за основаването на Селевкидската империя, като 312 г. пр. Хр. се приема за начало на Селевкидската ера в историческото летоброене.

Името Селевк произлиза от гръцки език и идва от корена *selas* (σέλας), означаващ „светлина“, „сияние“ или „пламък“. Името внушава блясък или озарение, което подхожда на видна личност като Селевк I Никатор, основателя на Селевкидската империя, и който е образ на бащата, който е бил носителът на светлината в небето.

„За да си осигури светски придобивки и почести, църквата бе подтикната да търси благоволенieto и подкрепата на великите мъже на земята; и като по този начин отхвърли Христос, тя бе склонена да отдаде вяроност на представителя на Сатана — епископа на Рим.“ Великата борба, 50.

Антиох Магнус представлява посредника на папската власт, както папата представлява посредника на Сатана. Символиката на Антиох допуска различни посреднически власти, също както е имало много папи. Рейгън беше посредникът през 1989 г., Украйна стана посредникът на Съединените щати през 2014 г., а Тръмп е посредникът при битката при Паниум. Рейгън беше първият, Тръмп е последният, а Зеленски е бунтът по средата.